

Решение № 116 от 27.10.2017 г. на ОС - Видин по в. н. о. х. д. № 206/2017 г.

Данни за делото	
Съд:	Окръжен съд - Видин
Вид на делото:	ВНОХД
Номер на делото:	206
Година:	2017
Съдебен състав / Съдия:	ВАЛЯ Й. МЛАДЕНОВА, СВЕТЛА Ж. СТОЯНОВА, АНЕТА М. ПЕТКОВА
Данни за акта	
Вид на акта:	Решение
Номер на акта:	116
Дата на постановяване:	27.10.2017 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

РЕШЕНИЕ № 116

гр. Видин, 13.10.2017 г.

ВИМЕТО НА НАРОДА

Видинският окръжен съд наказателно отделение в публичното заседание на двадесет и осми септември през две хиляди и седемнадесета година в състав:

Председател: А. П.

Членове: С. С.

В. М.

при секретаря А. А. и в присъствието на

прокурора Х. Г. като разгледа докладваното от СЪДИЯТА В.М. ВНОХД № 206 по описа за 2017 г., и за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е по чл. 313 и сл. от НПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на И.Ц.Д. ***, чрез адв. Цецо И. срещу Присъда № 8 от 15.06.2017 г. постановена по НОХ дело № 92 от 2017 г. на Кулски Районен Съд - с която подсъдимия е признат ЗА ВИНОВЕН в това, че: на 28.12.2016г, около 21:15 часа в гр.Кула, обл. Видин, по ул. Възраждане, срещу бензиностанция "Петрол", управлявал МПС - лек автомобил марка "БМВ", модел 520Д с регистрационен № *, собственост на Р.Н. М. от с. Акациево, от гр. Кула в посока гр. Видин, в срока на изпълняване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, наложено му със ЗППАМ № 15-0953-000104/20.04.2015г на ВНД Началник сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР - Видин, връчена му лично на 17.08.2015 г. и влязла в законна сила на 31.08.2015 г.- престъпление по чл. 343в, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, като на това основание и на основание чл. 58а, ал.4 във вр. с ал.1 от НК във вр. с чл. 373, ал.2 във вр. с чл. 372. ал.4 от НГЖ и чл. 55, ал.1, т.2, буква "Б" от НК му е наложено наказание ПРОБАЦИЯ със следните пробационни мерки: Задължителна регистрация по настоящ адрес, с периодичност на явяване и подписване пред пробационен служител два пъти седмично за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА: Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА, и глоба в размер на 500 лв., като На основание чл. 343г от НК му е наложено и кумулативно наказание "лишаване от право да управлява МПС " за срок от 1 г. "

Твърди се,че присъдата е неправилна, тъй като наложеното наказание е явно несправедливо и противоречи на целите на чл. 36, ал.1 от НК.

Поддържа се, че е налице разпоредбата на чл. 9, ал.2 НК, че деянието е малозначително, с оглед подбудите и целите на извършителя.

Развиват се съждения за несправедливостта и необосноваността на присъдата в този и вид.

Моли Съда да отмени присъдата и да признае подсъдимия за невинен.

В съдебно заседание жалбата се поддържа. Поддържа се, че наложеното наказание "Лишаване от правоуправление от 1г "не може да надвишава размера на пробационните мерки по основното наказание.Поддържа се, че е налице основание за оправдаването му по чл. 13, ал.2 НК.

Представител на ОП-Видин поддържа становище, че жалбата е неоснователна, като следва да се потвърди първоинстанционната присъда, с която подсъдимия е признат за виновен по повдигнатото му обвинение.

Пред въззивната инстанция е разпитан свид Б.Л.Н.-съдебна охрана в районен съд-гр.Кула, за установяване на обстоятелства за крайната необходимост от действията на Д. към 28.12.2016 г.

Видинският окръжен съд, като взе предвид постъпилата въззивна жалба, становището на представителя на ОП-Видин и съобразявайки ги в съвкупност, прие за установено следното:

С Присъда № 8 от 15.06.2017 г. постановена по НОХ дело № 92 от 2017 г. на Кулски Районен Съд - подсъдимия И.Ц.Д. *** е признат ЗА ВИНОВЕН в това, че: на 28.12.2016г, около 21:15 часа в гр.Кула, обл. Видин, по ул. Възраждане, срещу бензиностанция "Петрол", управлявал МПС - лек автомобил марка "БМВ", модел 520Д с регистрационен № *, собственост на Р.Н. М. от с. Акациево, от гр. Кула в посока гр. Видин, в срока на изпълняване на принудителна административна мярка за временно отнемане на

свидетелството за управление на моторно превозно средство, наложено му със ЗППАМ № 15-0953-000104/20.04.2015г на ВНД Началник сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР - Видин, връчена му лично на 17.08.2015 г. и влязла в законна сила на 31.08.2015 г.- престъпление по чл. 343в, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, като на това основание и на основание чл. 58а, ал.4 във вр. с ал.1 от НК във вр. с чл. 373, ал.2 във вр. с чл. 372. ал.4 от НПК и чл. 55, ал.1, т.2, буква "Б" от НК му е наложено наказание ПРОБАЦИЯ със следните пробационни мерки: Задължителна регистрация по настоящ адрес, с периодичност на явяване и подписване пред пробационен служител два пъти седмично за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА: Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА, и глоба в размер на 500 лв., като На основание чл. 343г от НК му е наложено и кумулативно наказание "лишаване от право да управлява МПС " за срок от 1 г. ".

Защитникът на подсъдимия пледира за оправдаване, поради това, че подсъдимия е действал, за да спаси човешки живот, че не е имал умисъл, а умисъла му е да спаси човек, че след като е излекувал И. П. и го е нахранил, не е имало къде да го остави и е трябвало да го закара в дома му. Излага също и че наказанието няма в какво да го превъзпита, тъй като не е извършил общественоопасно деяние. Поддържа, че е е налице хипотезата на чл. 13, ал.1 от НК. В съд заседание посочва, че подсъдимия е осъществил едно деяние без свидетелство, като е налице обществена ползност на деянието да спасиш един човешки живот налице е чл. 9, ал.2 от НК. Спасяване на човешки живот е най-висшата цел.

Обществената полза от спасения живот на И. и обществената опасност, че Д. е карал без свидетелство са в полза на първото. Той е правоспособен водач на МПС и свидетелството му е отнето защото има да плаща глоби, това не го прави неспособен водач. Наказанието лишаване от правоуправление за 1 г. не може да надвишава размера на пробационните мерки.

Спасяване на един човешки живот, не може да се сравни с едно административно нарушение, няма обществена вреда, няма ПТП, нищо един правоспособен водач на който временно му е отнето свидетелството.

Подсъдимият поддържа казаното от защитника си и моли за справедливост.

Прокуратурата поддържа, че деянието извършено при крайна необходимост не е обществено опасно, следователно не е престъпление. Обществената опасност отпада само когато е извършено от някого при крайна необходимост, за да спаси държавни или обществени интереси, както и свои или на другото лични или имотни блага от непосредствена опасност, която деецът не е могъл да избегне по друг начин. В случая не са били налице никакви стихийни бедствия, нападения от хора или животни или други, причина, която да създава висока степен на обществена опасност, внезапни болести злополуки или други причини при които се създава висока степен на вероятност за предстояща обществена опасност. Разпитаният свидетел свидетелства за състояние на лицето към дата май месец, а деянието е на 28.12.2006 г. не можем да се гадае какво му е състоянието или е имало друг възможен начин. Не е налице чл. 9, ал.2 от НК и молят да се потвърди изцяло присъдата на първоинстанционния съд.

Видинският окръжен съд намира за установено следното от от фактическа страна:Страните са се съгласили делото да се разгледа по реда на съкратено съдебно следствие, като подсъдимият е признал изцяло фактите, изложени в обвинителния акт, това признание се подкрепя от събраните по досъдебното производство доказателства и на основание чл. 373, ал.3 във връзка с чл. 372, ал.4 от НПК, съдът с определение в съдебно заседание е обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанието без да събира доказателства за обстоятелствата изложени в обвинителния акт.

Предвид това, съдът приема за установено, изложеното в обвинителния акт, а именно, че на 28.12.2016г, около 21:15 часа в гр.Кула, обл. Видин подсъдимия е управлявал МПС – лек автомобил марка "БМВ", модел 520Д с регистрационен № ВН 5481 ВХ, собственост на Р.Н. М. от с. Акациево, по ул. Възраждане, срещу бензиностанция "Петрол", в посока от гр. Кула за гр. Видин. Също така и че със ЗППАМ № 15-0953-000104/20.04.2015г на ВНД Началник сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР – Видин, връчена му лично на 17.08.2015 г. и влязла в законна сила на 31.08.2015г на Д. е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство".

Обстоятелствата изложени в обвинителния акт се установяват от показанията на свидетелите В. В. и Е. П, които са полицейски служители и са видели че лекия автомобил цитиран по-горе се движи в посока от гр.Кула за гр. Видин, спрели са го и са установили, че се управлява от подсъдимия. След направена справка са установили и че му е наложена принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство. Налагането на такава мярка е доказано от приложена заповед за налагане на принудителна административна мярка № 15-0953-000104/20.04.2015г на ВНД Началник сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР – Видин, съгласно която отнемането е за времето до заплащане на дължими глоби. По делото не са представени доказателства за това дали до извършване на деянието са заплатени глобите, заради които е отнето свидетелството за управление на подсъдимия.

От справката за съдимост на подсъдимия се установява, че е освобождаван от наказателна отговорност по чл. 78а от НК, че е осъждан за престъпление по чл. 343б ал.1 от НК и за престъпление по чл. 148, ал.2 във вр с ал.1, т.2 пр.2 и т.3 във вр с чл. 147, ал.1 от НК, което е от частен характер. За престъплението по чл. 343б ал.1 от НК съдът намира, че подсъдимия е реабилитиран по право, тъй като е осъден със споразумение от 09.10.2008 г. на наказание Пробация за срок от една година с двете задължителни пробационни мерки. Съгласно чл. 86, ал.1, т.2 от НК реабилитацията настъпва ако в течение на три години от изтърпяване на наказанието осъдения не е извършил друго престъпление, наказуемо с лишаване от свобода или с по-тежко наказание. Няма данни кога е изтърпяно наказанието, освен твърдението на подсъдимия, че веднага е започнало изтърпяването и най-вероятно е изтърпяно към края на 2009 г. Въпреки това съгласно чл. 82, ал.1, т.5 от НК давността за изтърпяване на това наказание е две години, и изтича на 09.10.2011 г. Когато няма данни за изтърпяване на наказанието, реабилитацията тече от погасяването по давност на правото на държавата да изпълни наказанието. В такъв случай от 09.10.2011 г. в течение на 3 г. подсъдимия не е извършил престъпление, наказуемо с лишаване от свобода или по-тежко наказание. За престъплението от частен характер, за което е осъден, не се предвижда наказание лишаване от свобода, а глоба и обществено порицание.

Подсъдимия е дал обяснения по делото, в които е заявил, че на 28.12.2016 г. е бил в ресторанта на хотел Ровно заедно с неговата съпруга и двете им деца, и свидетеля Ж. И., когато по едно време му се е обадил техния общ познат И. П., и го е извикал да му помогне, тъй като се чувствал много зле, а е прекарал инсулт. Подсъдимия Д., знаел, че му е отнето свидетелството за управление на МПС и поради това, че свидетеля Ж. И. бил употребил алкохол е звънял на такси, за да отиде да вземе И.П.. Когато казал на таксиметровия шофьор, че трябва да отидат до село Киряево, за да вземат болен човек му е била отказана таксиметровата услуга. След това подсъдимия тръгнал с управляван от него автомобил, посочен по-горе. Отишъл в дома на свидетеля И. П. И. видял, че е в много тежко състояние, помогнал му да стане, качил го в автомобила и го закарал в гр. Видин в

хотел Ровно, където бил отседнал корейски лекар. Оставили И. П. в една стая, където лекарят преглеждал пациенти в хотела, и в тази стая дошъл и лекаря. Прегледал пациента дал му медикаменти, след което му дал и храна. И.П. се почувствал по-добре. След това подсъдимия решил да го закара обратно в с.Киряево и отново тръгнал с цитирания по-горе автомобил, управляван от самия него. Закарал И. П. до дома му в селото и като се прибирал към гр.Видин, когато минавал през гр.Кула, на излизане от града, бил спрян от полицейски патрул. Бил му съставен акт за това, че управлява МПС с отнето свидетелство. Една седмица след това И.П. отново се обадил на подсъдимия, че е зле и има нужда от помощ. Тогава подсъдимия изпратил бус, който го взел от село Киряево и П. бил настанен в хотел Ровно, където престоял 3 месеца до пролетта. Подсъдимия в обясненията си посочва, че не може да каже защо не е извикал такси да закара И. П. в с.Киряево, след като се е подобрило състоянието на последния. Заявява също и че не е имало свободни стаи в хотела за да остави П. да ношува там. Свидетеля Б.Л.Н. е разпитан пред въззивната инстанция, като заявява, че си спомня, че на 30.05.2017 на първа инстанция се е гледало делото срещу И.Д.. На тази дата на свид И.П. му станало лошо, паднал на стълбите, наложило се да го вдигат. Паднал по стъпалата към мазето.

При тази фактическа обстановка, ВОС приема следното от правна страна:

От обективна страна на подсъдимия е управлявал МПС, след като със ЗППАМ № 15-0953-000104/20.04.2015г на ВНД Началник сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР – Видин, влязла в сила на 31.08.2015 г. му е отнето свидетелството за управление на МПС с наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство за срок до заплащане на дължими глоби".

От субективна страна управлението на МПС е съзнателна и волева дейност и по делото се установява по несъмнен начин, че **обвиняемият Д. е осъществил престъплението по чл. 343в, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК** и от субективна страна, при форма на вина пряк умисъл, по смисъла на чл. 11, ал. 2, пр. 1 от НК, като при управлението на моторното превозно средство е съзнавал, че управлява в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно.

Престъплението по чл. 343в, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК е формално, на просто извършване и за неговата съставомерност и довършеност е необходимо и достатъчно единствено управлението на МПС в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, като не е необходимо да са настъпили други общественоопасни последици.

Извършеното деяние осъществява признаците от състава на престъпление по чл. 343в ал. 3 от Наказателния кодекс, за което се предвижда наказанието по ал.1 от тази разпоредба, а именно лишаване от свобода за срок до три години и глоба от 200 лева до 1000 лева.

По отношение на това наказание в чл. 373, ал.2 от НПК е предвидено, че в случаите на чл. 372, ал.4 от НПК, т.е. когато подсъдимия е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират доказателства за тях, наказанието се определя при условията на чл. 58а от НК. Съгласно ал.1 от тази разпоредба първоинстанционния съд е определил наказанието лишаване от свобода, като се ръководи от разпоредбите на общата част на НК и намалил определеното наказание с една трета. Съгласно ал.4 от тази разпоредба когато са налице условията на чл. 55 от НК се прилага тази разпоредба ако е по-благоприятна за дееца.

Предвид това, че подсъдимия не е осъждан за умишлено престъпление от общ характер, съдействал е за оказване на помощ на нуждаещ се човек, Видинският окръжен съд намира, че са налице изключителни обстоятелства смекчаващи вината и следва да ИЗМЕНИ ПРИСЪДА № 8 от 15.06.2017 г. постановена по НОХ дело № 92 от 2017 г. на Кулски Районен Съд в наказателно-осъдителната ѝ част.

Не Следва да се наложи кумулативното наказание глоба, което ВРС е наложил в размер на 500 лв. като следва да се освободи подсъдимия от това допълнително наказание по чл. 55, ал.3 от НК. Съдът намира, че наложеното наказание пробация в максимална степен ще постигнат целите на наказателната отговорност, като превъзпитат подсъдимия да не върши престъпления и въздейства предупредително върху него и върху цялото общество.

В чл. 343г от НК е предвидено, че за престъпление по чл. 343в от НК осъдения се лишава от право да управлява МПС, поради което подсъдимия следва да бъде наказан с лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, а не за 1г година, както е постановил ВРС.

Наказанието лишаване за срок от 1г не може да надвишава размера на пробационните мерки, т.е. следва да е 6м. В тази част присъдата ще следва да бъде изменена.

Не са налице условията на чл. 13 и чл. 9, ал.2 НК .Що се отнася до възражението, че деянието не следва да бъде считано за престъпление, в тази връзка ВОс се позовава на съдебна практика решение № 388 от 28.VI.1974 г. по н. д. № 325/74 г., II н. о. Според това решение, деянието, извършено при крайна необходимост, не е общественоопасно. Следователно не е престъпление. Общественоопасният характер обаче на същото отпада само когато е извършено при непосредствена опасност, за да се спасят държавни или обществени интереси или свои или на друго лични или имотни блага, ако деецът не е могъл да избегне непосредствената опасност по друг начин и ако причинените с деянието вреди са по-малко значителни от предотвратените. Следователно престъпният характер на деянието отпада само ако са налице посочените в закона предпоставки. С оглед на установеното от фактическа страна, така коментираните по-горе предпоставки на закона не са налице и деянието на подс .Д. не е извършено в условията на крайна необходимост.

Така както е визирана в закона крайната необходимост е уредена като положение, при което деянието не е общественоопасно. То се характеризира с три основни елемента: 1.непосредствена опасност, която може да застрашава обществени отношения от всякакъв вид; 2. отблъскващо или защитно деяние, насочено към неутрализиране отрицателното въздействие на непосредствената опасност върху съществуващи обществени отношения и 3. Особени изисквания относно условията, при които се осъществява защитното действие и причинените от него вреди. Непосредствената опасност е такова фактическо положение, при което се създава висока степен на вероятност за предстоящо, близко по време засягане на правно защитени интереси. Такова положение възниква например при пожар, наводнение, земетресение, свличане на земни или скални маси, епидемии и други подобни. Причина за възникване на опасността може да бъде освен природно явление и човешко поведение, което поставя началото на обективни причинни процеси, но не трябва да се касае за нападение по смисъла на чл. 12, ал.1 от НК. За да е налице крайна необходимост опасността трябва да е непосредствена т.е. в момента на осъществяване на защитното деяние тя трябва да възникнала и да не е отминала. Опасността се счита за възникнала от момента, в който обществените отношения са застрашени и трае докато се реализира или бъде отклонена от този, който действа в състояние на крайна необходимост. Защитното

деяние трябва да е насочено към спасяване на застрашения обект и отговаря на това изискване, когато е от естество да противодейства на опасността. Това действие винаги причинява известни вреди, които са предвидени в съставомерни последици в състава на някое престъпление. От субективна страна деецът цели спасяването на застрашения обект. Съзнава, че причинява вреди, но неговата цел не е тяхното причиняване, а спасяване на съществуващи по-значими блага. Три са особените изисквания относно условията, при които се осъществява защитното действие и причинените с него вреди: 1. Да не съществува друг правомерен начин за избягване на опасността; 2. Когато самото отбягване на опасността съставлява престъпление и 3. когато причинените вреди са по-малко значителни от предотвратените, от тези, които биха настъпили, ако защитното деяние не беше осъществено. Така очертани белезите на института по чл. 13 от НК и съпоставени с установеното в производството по делото не води до извода за наличие на крайна необходимост от страна на въззивника.

Атакуваният съдебен акт е постановен след изследване на всички обстоятелства по делото и събиране на относимите и поискани от страните доказателства. Същият не е необоснован, тъй като се базира на разбор на доказателствената съвкупност, съответен на разпоредбите на процесуалния закон и подчинен на правилата на формалната логика.

Аргументирани са изводите на контролираната инстанция за доказаност на обвинението срещу подсъдимия за извършено престъпление по чл. 343в, ал.3 от НК. Настоящият състав на въззивния съд в рамките на осъществяваната проверка формира също извод, че престъпната деятелност на подсъдимия осъществява от обективна и субективна страна това престъпление. Категорично е установено авторството на деянието и начина на неговото извършване. Изцяло в този смисъл са кредитираните доказателства.

Обоснован е и изводът, че деянието подс. Д. е извършил с пряк умишъл. Той е знаел, че е неспособен, но въпреки това се е качил да управлява лекия автомобил в инкриминираната нощ.

Неоснователни са възраженията на защитата, заявени с жалбата и поддържани в съдебно заседание, че деянието е извършено от подс. Д. при крайна необходимост в хипотезата на чл. 13, ал.1 от НК. Според защитата управлението на МПС от неспособния водач се наложило поради влошеното здравословно състояние на И. П., като с оглед на тези обстоятелства извършеното деяние не било общественоопасно, тъй като било насочено към запазване живота и здравето на П.. Това възражение е направено и пред първоинстанционния съд и е получило отговор в мотивите към обжалваната присъда. Извън съмнение крайната необходимост е обстоятелство, изключващо обществената опасност на извършено деяние.

Съгласно чл. 13, ал. 1 НК, за да е осъществено при крайна необходимост, деянието трябва да е насочено към отклоняване на възникналата непосредствена опасност, застрашаваща с увреждане държавни или обществени интереси, лични или имотни блага, както и да създава обективни предпоставки за спасяване на застрашените интереси. В случая, видно от възприетата по-горе фактология, не е възникнала такава непосредствена опасност. Състоянието на Й. П., предвид поставената диагноза – "Хипертония " и предприето лечение от корейски лекар, а не такова в ЦСМП – Видин, нито е представлявало риск за неговия живот, нито има характеристиките на непосредствена опасност. Липсва медицинска документация, която да установява диагноза на лицето, която към момента на извършване на деянието да представлява риск за неговия живот. Състоянието, наложило поставянето инжекционно на болкоуспокояващи и понижаващи кръвното налягане лекарства, от медицинско лице извън спешна помощ, липсва на

последваща хоспитализация, възстановяване на състоянието и възможност да бъде закаран отново до с.Киреево, не могат да бъдат отъждествени с хипотеза за "непосредствена опасност" за живота или здравето на това лице. Освен това подсъдимият и останалите лица, с които са се черпили в процесното заведение в гр. Видин, са разполагали с възможността да се обалят на тел. 112, който е денонощен и безплатен, да повикат екип на спешна помощ, да ползват таксиметрови услуги. Предприетото от подсъдимия действие – да управлява неспособен МПС и то след като е наказан по административен ред за същото такова деяние, нито е било наложително, нито единствено като възможност за реакция в създалата се ситуация. Ето защо не може да се счете, че поведението на подсъдимия е било обусловено от крайна необходимост.

Неоснователни са доводите на защитата за необоснованост и за незаконосъобразност на присъдата и поради отказа да се приложи чл. 9, ал. 2 от НК. Въззивният съд счита, че не са налице предпоставките за приложение на този законов текст.

В дейността по индивидуализация на наказанието на подсъдимия, районният съд е отчетел като решаващо значение за дейността по индивидуализация на наказанието намерението на подсъдимия да помогне на друг човек да запази здравето си, което е отчетено като смекчаващо отговорността обстоятелство с изключителен характер. По тези съображения съдът е определил наказанието на подсъдимия в хипотезата на чл. 55, ал.1, т.1 от НК и наложил такова под най-ниския предвиден в закона размер. На основание чл. 55, ал.3 от НК по отношение на подс. Д. е наложено предвиденото кумулативно наказание глоба, като настоящия съдебен състав намира, че следва да се отмени.

По изложените съображения въззивната инстанция намира, че въззивната жалба е частично основателна и следва да бъде изменена Присъда № 8 от 15.06.2017 г. постановена по НОХ дело № 92 от 2017 г. на Кулски Районен Съд в наказателно-осъдителната ѝ част, по отношение наложеното наказание.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи необходимост от отмяна на присъдата и връщане на делото в предходен процесуален стадий.

Наложеното наказание е при условията на чл. 55 от НК, като са налице основания за неговото намаляване

Водим от горното и на основание чл. 337, ал. 2, т. 1 вр. чл. 334, т. 3 от НПК, съдът

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ Присъда № 8 от 15.06.2017 г. постановена по НОХ дело № 92 от 2017 г. на Районен Съд - Кула, както следва:

НАМАЛЯВА наложеното на подсъдимия И. Ц.Д. с ЕГН: ***** наказание "Лишаване от право да управлява МПС" от "Лишаване от право да управлява МПС за срок от една година", на наказание "лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца"

ОТМЕНЯ наложената глоба в размер на 500 лв.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.